

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

De SS. Martyribus Leone & Paregorio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

us dilectione in Christum. Hęc dixit, & factis ipsis obsignauit, quę dixerat. Postquam enim fuit in eo loco, ubi oportebat eam accipere consummationem, primũ quidem se erexit ad orationem, deinde & collum inclinauit ad cædem, eandem seruans animi lætitiã, & nihil omninò triste ostendens. Itã victoria insigni ei caput amputatur.

Mulier autem quędam, nomine Sophia, fortè fortuna tunc transiens Nicomediam, & ad magnam urbem proficiscens Romam, illas sacras secum accipit reliquias: easq; domum portans, excitat martyri templũ dignum eius certaminibus. Paulò post excrandus quoq; Eleusius meritas luit pœnas. Nam cùm in mari nauigantem sæui quidam venti deprehendissent, & ingentem tempestatem excitãssent, ipsam quidem nauem vnã cum viris in mari submergũt. Cùm alij autem omnes essent submersi, ipse vt maiorem acciperet calamitatem, à mari quidem seruatur: in quendam verò locum defertum abijcitur, & fit miser cœna canibus.

Tale fuit Iulianæ martyrij stadium, & talis pro Christo finis eam est consecutus: quę Eleusio quidem desponsa fuerat circa nonum annum ætatis, Christi autem fuit sponsa, & per martyrium ei fuit coniuncta, cùm nata esset decem & octo annos. Rex verò erat tunc quidem impiorum Maximianus: noster autem, id est, fidelium, qui est semper Deus & Rex, Dominus noster Iesus Christus: Cui gloria & potentia nunc & semper, & in secula seculorum, Amen.

MARTYRIVM SANCTORVM ET GLORIOSO- RVM CHRISTI MARTYRVM, LEONIS ET PARE- gorij, qui martyrium subierunt Pataris: ex Simeone Metaphraste.

VARIAE quidem sunt diaboli machinæ aduersus seruos Dei: magis varium autem & maius est vnigeniti auxilium in suos ministros. Nam ille quidem non carnem & sanguinem obicit ijs, qui sunt natura Christiani, sed spiritalia nequitie. Christi autem auxilium suos efficit fortiores aduersus diabolum. Satis verò probatur id, quod dictum est, ex generosorum martyrum Leonis & Paregorij tolerantia. Nam cùm beatus Paregorius fuisset prius consummatus in tolerantia in Domino, & multorum laborum requiem inuenisset regnum cælorum, beatus martyr Christi Leo, eius quidem qui fuit consummatus, certamen beatum esse dicebat: ipse autem afficiebatur magno dolore, quòd non fuisset consecutus idem certamen, cùm esset communis via eis proposita.

Illis verò diebus contigit Proconsulem Lollianum electum ab Imperatoribus, venire vsque ad eos, cùm reatio esset eo tempore penès Procuratorem urbis, qui erat Pataris. Celebrans autem sceleratus Procurator diem festum Serapidis, & congregans concilium impiorum, consultabat aduersus Christianos, & cogebat omnes ad cultum insanum idolorum. Cùm multi verò concurrerent, & metu humano tenerentur, egrè tulit quidem beatus Leo, ne audire quidem sustinens impiorum audaciam. Apud se autem differens, egressus est ad locum, in quo iacebant reliquie beati martyris Paregorij. Cùm autem fuisset in illo loco, in quo peragebant festum execrandũ & impium, qui eo digni erant, vnusquisque eorum, qui videbant, tam ex ipsa statura, quàm ex vultu & veste, & ex eo, quòd non assentiretur malis, quę ab ipsis fiebant, existimabat eum esse Christianum & planè reuerendum. erant enim ei moderata omnia. monasticam enim vitam exercuerat à iuuentute: & idèò deditus fuerat continentie, castitati & temperantie. Indumentum autem eius erat ex pilis contextum, & planè re ipsa vitam amulabatur Apostolicam, & fuerat imitator sancti Iohannis præcursoris.

Cùm ergò accessisset ad locum ei propositum, & preces sudisset consuetas, domum est reuersus: & cùm fuisset ingressus, & de more precatus, & panem sumpsisset, manebat apud se, nihil aliud meditans, quàm præclara facta pij Paregorij. Cùm hæc autem apud se animo agitaret, paululùm in somnum est resolutus, vt rerum sibi futurarum gloriam adspiceret. Quomodò enim Patriarcha Ioseph vidit, quæ à Deo essent sibi inferen-

Læta pro
greditur ad
mortem.

Sacræ eius
reliquie Ro-
mam trans-
feruntur.

18. FEBRVA.
Licet in
Aloysij To-
mo non sit
assignatus
dies.

Leo à iuue-
tute fuit
monachus
egregius.

Gene. 37.

ferenda: ita etiam beatus Leo vidit per spiritum sanctum rerum sibi futurarum euentum. Visus est ergo videre, cum esset vehemens tempestas, & torrentes magno impetu defluerent, Paregorium & se stare in medio torrente: & licet esset fluentum valde periculofum, se proijcere & accurrere ad beatum martyrem Paregorium, qui ingrediebatur iter ad martyrium. Itaque postquam visionem adspexisset, excitatus, apud se euentus faciens coniecturam, coniecit ea, quae erant euentura. Seipsum autem beatum pronuntiabat, quod aliquanto tempore versatus esset cum beato Paregorio.

Deinceps ergo ad eum accedebat, tanquam ad fidelissimum aliquem socium certaminis, sed per medium forum, & per id, quod * dicebat Tychæum: & cum venisset ad locum, videt lucernas & cereolos accensos circa delubrum: & eorum quidem, qui accenderant, misertus est, ut qui decepti essent: cum propius verò accessisset, contriuit lucernas suis manibus, & cereos conculcauit pedibus, eis dicens: Si deos existimatis habere vires, seipsos defendant. Mystæ autem iniquitatis, cœtu congregato impiorum, clamabant aduersus sanctum Leonem, ut qui auerteret eam, quæ à Fortuna erat oblata in ciuitatem, beneuolentiam. Cum verò creuisset tumultus, & fama esset per totam ciuitatem eius, quod factum fuerat, & peruenisset ad aures Procuratoris, qui tunc administrabat rempublicam, sua vsus iniquitate, iubet milites obseruare eius reditum, & virum compræhendere. Et sanctus quidem Leo est reuersus, per se considerans id, quod erat euenturum, oculos mentis ad Deum extollens. Milites verò cum propè accessissent, & eum appræhendissent non resistentem neque tumultuantem, adducunt eum ad Procuratorem. Ille verò tanquam immanis quædam fera, vorans sanguinem, plenus furore, mouebatur aduersus martyrem.

Postquam autem vidit propè esse beatum Leonem, statim ei obiecit audaciam, quæ vsus fuerat aduersus lucernas, dicens: Mihi vidèris, o senex, vel ignorare vires deorum cælestium, quod eorum euertas religionem: aut insanire, ut qui facias præter id, quod videtur diuinissimis nostris Imperatoribus: quos secundos seruatores & deos optimè facientes nos vocamus. Ad hæc dixit Leo sanctissimus: Multos cælestes deos dixisti, o Procurator. Veritas autem non ita habet. est enim vnus Deus cælestium & terrestrium, Dominus noster Iesus Christus, filius Dei viui, qui non habet opus, ut sic colatur ab hominibus. Spiritus enim contritus, & anima, quæ consueuit humiliter de se sentire, sunt apud Deum in magna existimatione. Lucernæ autem & cerei, qui circa simulacra accenduntur, sunt vani & inanes: quoniam sentire non possunt lapis & æs & lignum, quæ ab hominum arte sunt extructa & fabricata. Si verò, o Procurator, eum qui verè est Deus, intelligeres, non hanc materiam nullo sensu præditam honorasses honore suffituum. Cessâ ergo in his frustra laborare, & lauda Deum vniuersorum, & eius filium vnigenitum, Dominum nostrum Iesum Christum, seruatorem mundi & opificem animarum nostrarum. Ad hæc dixit Procurator: Non respondisti in præsentia ad crimina, quæ tibi obijciuntur, sed alia dixisti pro alijs. Nam cum de dijs accuseris, prompto & alacri animo doces de Christianismo. Dijs autem gratia, qui non sruerunt te latere, cum hæc ausus fueris. Aut ergo agnosce deos, & imple eorum sacra, eorum qui adsunt, prærens sententiæ: aut da poenas eorum, quæ ausus es admittere.

Egregia S.
Leonis for-
titudô.

Matth. 7.

Vite æternæ via cur angusta dicitur

Ad hæc dixit Martyr: Mihi quidem fuisset iucundum, nullum hîc esse lapsum à cælesti cognitione, non solum tantam multitudinem. Quoniam autem video multos impiè insanisse, nè putes me esse vnum ex his, cum sim Christianus. Ego enim, qui intus habeo præcepta Apostolica, his vtar ad obedientiam. Sin autem propter hæc poenas à me exigis, nè differas. Non enim propter tormentum, quod à vobis existimatur grauisimum, cauebo: sed omnia sum paratus sustinere, nè quis det diabolo in nos locum aliquem. Sin verò non omnes eadem, quæ nos, sentiunt, hæc sola vita viuunt. Futura enim vita acquiritur per has afflictiones. Sic enim dicit scriptura, arctam esse viam, quæ ducit ad vitam æternam. Dixit Præfectus: Si tu ergo confiteris arctam esse viam, quæ est apud vos, transi ad nostram, quæ est lata & melior. Dixit autem sanctus: Non eam dixi esse adeò arctam, ut non capiat eos, qui illa ingrediuntur. Multi enim pulcherrimam hanc viam sunt ingressi. Sed dicta est angusta, quæ cum afflictione, angustia & necessitate & pro iniustitia persecutione inicitur ab ijs, qui ad eam accedunt. Ijs verò, qui ea sua sponte suscipiunt, fides est latissima, deducens ad proprias virtutes. Cur non autem pronuncias, viam quidem, quæ apud nos dicitur angusta, esse latissimam ad salutem: cuna didice-

didiceris, quòd ex fide vnus parentis nostri Abrahæ, multitudo innumerabilis iustificatur in fide, requiescens in eius sinu: viam verò, quæ est apud vos lata, esse angustam per incredulitatem? Est autem hoc verum. Virtutes enim, cum sint diuersæ & late, sunt imperitis arctæ & inaccessæ.

Hæc ergò & his plura sancto differente Leone, & Christianismi rationem strenuè confirmante, impiorum Iudæorum & gentilium exclamauit multitudo, rogans nè ei concederet loqui, quæ veller. Dicit autem Procurator ad ea, quæ dicta sunt à multitudine: Ego nunc ei do potestatem loquendi liberè, & communem amicitiam polliceor, si dijs pareat. Dixit autem sanctus Leo: Si meorum quidem verborum oblitus es, ô Procurator, rectè rursùs interrogas. Sin verò meministi, scias fieri non posse, vt assentiar adorandos esse deos, qui non sunt natura. Tunc his verbis ira motus, iubet cedi flagris venerandum corpus martyris. Cùm autem multitudo plagarum esset innumerabilis, & maior, quàm vt id sustinere posset humanum corpus, fortissimus athleta Christi Leo, nullo ex ijs, quæ fiebant, quidquam afficiebatur, ne minimum quidem emittens suspirium, totam enim mentem suam & desiderium conuertebat ad Dominum. Dicebat autem Procurator: Parua sunt, ô Leo, hæc, quibus affectus es, tormenta, si conferrantur cum futuris. Deceterò mihi pare, & dijs offer, quæ sunt lege constituta sacrificia. Dixit sanctus Leo: O Iudex, quod sæpè priùs dixi, non recusabo rursùs dicere: Ne que hos nôui deos, neque vnquam in animum inducam, vt eis sacrificem: vt qui sciam præcepta sacrarum scripturarum. Dij enim, qui cælum & terram non fecerunt, pereant à facie terræ.

S. Martyr
cæditur fla-
gris.

Jerem. 10.

Ad hæc dixit Procurator: Hoc solùm dic: Magni sunt dij, & liberaberis à tormentis. Parco enim tibi, tuam respiciens canitiem, & alium habitum corporis. Dixit sanctus Leo: Hoc ipse quoquè dixerim, eos re vera esse magnos & idoneos ad perdendas animas, quæ ipsis credunt. Dixit ira percitus * Imperator: Iubeo te trahi per petras, ranquàm furore correptum, & sic mori acerbè. Dixit beatus Leo: Quisvis mortis modus est mihi iucundus propter regnum cælestè. Eam enim voco vitam & salutem, quæ, postquam hinc excessero, dabit mihi vt habitè cum sanctis martyribus. Dixit Procurator: Pare ô Leo edicto Imperatorum, & dic, dij seruatores: quoniam es alioquò citò acerbè moriturus. Dixit autem sanctus Leo: O Iudex, mihi vidèris esse valdè imbecillus, qui solùm assiduè mihi verbis mineris, præter verba autem nihil facias. Cùm verò propter hæc seditionem agitasset multitudo, valdè perturbatus Procurator, iussit sanctum quidem capi pedibus, trahi autem in torrentem, in eo vltimum daturum supplicium.

* Procura-
tor, legendum sen-
sario.

Cùm itaque sententiam pronunciaisset Procurator, statim serui peccati & ministri tenebrarum, beatum Leonem traxerunt in torrentem inhumanè & crudeliter. Tunc sciens esse impletum suum desiderium, ad Deum extollens oculos, sic coepit dicere: Domine Iesu Christe, ago tibi gratias nunc & in secula, quòd me non diù separaueris à famulo tuo Paregorio, sed mihi velocem occasionem dederis eum sequendi. Lætor ergò ijs, quæ facta sunt: nempe quòd pro meis prioribus peccatis nouum viaticum accipio martyrium, & quòd in manus angelorum tuorum meum trado spiritum, in æternum liber conseruandus à iudicio improborum. Atq; pro ijs quidem, quæ in me fiunt, esto ijs, qui ausi sunt, propicius: eis autem concede, vt te agnoscant Deum vniuersorum: quoniam non vis aliquem perire, sed omnes esse saluos & venire ad pœnitentiam. Quinetiam cuilibet, qui inuocat nomen meum, condona Domine sua peccata, & colloca eum, vbi videat lucem vultus tui: Quoniam tu es Deus solus, patiens, & multæ misericordiæ: & te decet gloria in secula seculorum, Amen.

Precatio
martyris
sub mortè.

1. Tim. 2.

DE SS. Martyribus Maximo, Claudio, Præpedigna & duobus filijs eius, quorum martyrium incidit in 18. Februarij diem, videat Lector Tomo 4. Historiam S. Susannæ, 11. Augusti.